

▶ NEWSLETTER NEJEN PRO ČLENY TOP 09 / 1. ROČNÍK / ČÍSLO 1 ◀

TOPlife

Markéta

TOPka je rodina, kterou mám ráda

TOP 09

Vážení čtenáři,

určitě sami uznáte, že je někdy potřeba si od toho zběsilého politického dění odpočinout. Špatné zprávy se valí ze všech stran. Skoro se bojíme otevřít snad i ledničku, aby na nás nevyskočil všudypřítomný koronavirus. V zájmu udržení psychického zdraví je občas dobré tohle nejskloňovanější slovo posledního roku odsunout někam hodně daleko. Vypnout zprávy, uvařit si šálek dobré kávy, dát si nohy nahoru a relaxovat. Příjemné odpočinkové počtení je přesně jednou z našich doporučovaných relaxačních technik. A proto vznikl magazín TOPlife. Každého čtvrt roku v něm nahlédnete pod pokličku života politiků a dozvíte se věci, které v politických debatách jen tak neuslyšíte.

V dnešním čísle si přečtete, jaké to pro Markétu Pekarovou Adamovou je být nejmladší předsedkyní strany, co pro Dominika Feriho znamená první milion na

Instagramu a jak u Jana Jakoba proběhly první dny v poslanecké lavici. Zabrouzdáme ale i do vinařských a hudebních vod. Předseda Poslaneckého klubu TOP 09 Vlastimil Válek se zápletem sobě vlastním pohovoří o svém oblíbeném koníčku – víně a vinařství. Pavel Svoboda, ředitel Komorní filharmonie Pardubice, v exkluzivním rozhovoru prozradí, jak se dostal z hraní na varhany k politice. Tím ale zdaleka nekončíme, čeká vás i článek o 1. místopředsedovi TOP 09 Tomáši Czerninovi a jeho rodových kořenech.

Zkrátka a dobře, je na co se těšit! S magazínem TOPlife si vyčistíte hlavu a ještě se dozvíte spoustu dosud netušených zajímavostí.

Máte tip na některou konkrétní osobnost, o které byste si chtěli přečíst příště? Napište na:

jana.pleyerova@top09.cz

A teď už vzhůru na čtení!

Pohodu, klídek a TOPlife vám přeje Redakce TOP 09

**Jana Pleyerová,
Vladan Vaněk**

Markéta

Na čele pelotonu nejvíc fouká

Markéta Pekarová Adamová je nejmladší (a jedinou) předsedkyní politické strany v Čechách

„Patříš k plotně! „Nevypiskuj a ne překážej v politice, jsi jen hloupá nanynka“. „Kdybys radši rodila, to bys byla společnosti užitečnější.“

To není výčet všech reakcí, které mi na mě a mou práci chodí, ale občas se takové (a samozřejmě i mnohem vulgárnější, ale ty rovnou mažu) najdou. Vyvažuje je i velké množství pozitivních reakcí, povzbudivých a přejících. Nicméně to, že žena vede politickou stranu, že je aktivní poslankyně, to se zkrátka stále ještě ne všem zdá jako běžná věc. Ostatně předsedkyně parlamentní politické strany jsem v současnosti sama. Přála bych si, aby tomu tak nebylo. Pokud bych mohla být vzorem ostatním ženám političkám, byla bych ráda. Protože i když v čele pelotonu nejvíc fouká, je možné v něm jet a odvést dobrý výkon.

Cyklistickou paralelu nepoužívám náhodou. Ráda relaxuji jízdou na silničním i horském kole. Na silnicích žen cyklistek přibývá, tak snad bude i čím dál více žen, které se vrhnou do politických vod. Jejich čeření přináší i konkrétní výsledky. Třeba větší zaměření na praktické věci: pomoc se skloubením rodinného a profesního života, zkvalitnění vzdělávání našich dětí nebo podpora samoživitelů.

Témat k řešení je nespočet. Vždy mi bylo blízké věci řešit, nejen o nich mluvit. Ostatně známý výrok Železné lady, Margaret Thatcher - „Chcete-li, aby se něco řeklo, požádejte muže. Chcete-li, aby se něco udělalo, požádejte ženu,“ - podle mě sedí jako poklička na hrnec. :) Ale pozor! Neznamená to, že bych snad považovala muže za špatné politiky nebo vnímala ženy političky za mnohem lepší. I zkušenost

Chcete-li, aby se něco udělalo, požádejte ženu.

mě poučila, že záleží na konkrétním člověku. Kouzlo je v diverzitě. A to nejen v politice, ve firmách, ale zkrátka v životě obecně. Každý den se snažím něco nového naučit. Baví mě rozšiřovat si obzory a být nápomocná druhým. I proto jsem místo dovolených jezdívala dobrovolničit do zahraničí (dětských domovů v Maroku, Arménii nebo odlehčovacích centra v Srbsku) nebo pořádala tábory pro děti ze složitých podmínek. Když už jsem byla poslankyně, tak jsem si zase v době parlamentních prázdnin zkusila práci v Alzheimer centru. Vlastní zkušenost je k nezaplacení. Nesmírně si vážím práce všech zdravotníků, sociálních pracovníků, pečovatелů a dalších

pomáhajících profesí. Až jednou skončím v politice, tak má cesta zřejmě zamíří do takové profese.

Před sebou mám ještě hodně politických úkolů a cílů. Každá práce, kterou děláme, by měla mít nějaký cíl. Ten můj má jednu obecnou množinu a mnoho drobných podmnožin – chci, aby Česká republika a všichni její občané mohli zažívat drobné a velké radosti každý den. Zní to banálně? Ale vždyť co je nakonec nejdůležitější?! Že máme svobodu a možnosti projevit svůj talent, plí a um. K tomu potřebujeme skvělé školství. Že máme dobré podmínky pro zdravý život. K tomu potřebujeme čistou přírodu, chytré nakládání s odpady, kvalitní zdravotní péči. Že máme právo na důstojný život a práci. K tomu potřebujeme, aby u nás firmy prosperovaly, nebyli jsme daňovým peklem, bydlení nebyl nedostupný luxus, snaha se cenila a odměňovala. Vždycky je možné si vybrat – buď můžeme žehrat na osud, nebo se zvednout a jít něco udělat.

Jako holka z rodiny řezníka a švadleny, nejstarší ze tří sourozenců, jsem vždy byla motivovaná k tomu druhému. Zůstalo mi to a už navždy zůstane. Nejen, že je to cesta přinášející víc plodů, ale nakonec je to i cesta zábavnější.

VLÁDO, PROBER SE!

Dominik

Můj první milion (followerů)

Dominik Feri získal za rok 1.000.000 followerů na Instagramu

Jak to všechno začalo? Instagram jsem si založil už v roce 2013. Tahle sociální síť byla v Česku tou dobou v plenkách, takže šlo spíše o krok do neznáma opředený notnou dávkou zvědavosti. Opravdu jsem tehdy nemohl tušit, jak důležitý pro mě Instagram v následujících letech bude.

S mým působením v politice se neustále zvedal počet sledujících a v momentě, kdy jsem dosáhl 100 tisíc sledujících, jsem si uvědomil, že to dává smysl.

Na začátku loňského roku se pak počet followerů vyšplhal na číslo 200 tisíc. Už to mi přišlo neuvěřitelné, ale to jsem ještě nevěděl, jaký nával sledujících přijde na jaře s výskytem koronaviru v České republice.

Tehdy jsem si říkal, že by stálo za to vymyslet nějaký koncept, který by v takových těžkých časech jednoduše a přehledně informoval o všem, co se týká koronaviru. A tak se mi v hlavě zrodil nápad na in-

formativní trojúhelníky s vykřičníky. Jelikož nemám grafika, řekl jsem si, že to radši nebudu přehánět a zůstanu u instagramového formátu 4:5. Aby to vizuálně bylo dostatečně podmanivé, vydal jsem se cestou žluté a černé. Tyhle

**Chci lidi vzdělávat
a pomoci jim porozumět
ústavnímu systému, aby
na podzim při volbách
uvažovali s rozmyslem.**

barvy totiž člověka doslova praští do očí. A samozřejmě nesměl chybět vykřičník.

15. března 2020 pak nastal boom. Co měsíc, to 50, někdy 100 tisíc sledujících. Nestačil jsem zírat, kolik lidí mě sleduje. V únoru 2021 jsem pak překročil magickou hranici 1 milionu. Jsem za to nesmírně vděčný, ale zároveň to pro mě představuje obrovskou odpovědnost a velký závazek. Všechny informace, které publikuji, si musím

o to více ověřovat. Ani si nechci představit, co by nastalo, kdybych ven pustil nepravdu. Jelikož ale musím být neustále v pozoru, tak se už těším na léto, kdy si konečně dopřeju vytoužený digitální detox.

Na Instagramu nikoho nekopíruju, ale po technické stránce se inspiroju v zahraničí, třeba v Rakousku, Německu, ale taky u amerických republikánů. Možná to někoho překvapí, ale oni zkrátka vědí, co na Instagramu funguje. A jestli jejich příspěvkům něco nechybí, tak

je to taková ta typická americká velkolepost.

A co mě čeká dál? Stanovil jsem si za cíl dostat k volbám co nejvíce lidí. A je vlastně jedno, jestli budou volit Topku nebo jiné strany. Chci lidi vzdělávat a pomoci jim porozumět ústavnímu systému, aby na podzim při volbách uvažovali s rozmyslem. Vzdělaný volič na politika sice klade větší nároky, ale myslím si, že tak to má být.

Pavel

Jaké si to uděláme, takové to bude

Pavel Svoboda: Jsem homo politicus a „ty věci“ mi nejsou jedno

„Nechci, aby moje děti vyrůstaly do nesvobodné společnosti,“ říká ředitel Komorní filharmonie Pardubice, 33letý Pavel Svoboda, když popisuje, proč se rozhodl ucházet se o místo lídra TOP 09 na pardubické kandidátce SPOLU. V celostátní politice by mohl zúročit zkušenosti z vedení spolku i příspěvkové organizace.

Dostal jsem nabídku, kterou jsem po delším zvažování přijal.

Když jsem váhal, jeden kamarád mi ukázal citát: „zlo vítězí, když ostatní nic nedělají“. Tak jsem řekl ano. Je to čest a současně obrovská zodpovědnost. Bude to znít jako fráze, ale jaké si to tady uděláme, takové to bude,“ říká Pavel Svoboda, co ho ke kandidatuře vedlo.

Jaký je tedy tvůj vztah k TOP 09?

TOPku беру jako konzervativní, ale přitom dynamickou pravickou stranu, která, zdá se mi, drží slovo. Jsem rád, že kandiduje v koalici SPOLU, a má tak šanci ovlivnit zásadní rozhodnutí v nelehké době.

Jak jako ředitel Komorní filharmonie Pardubice vnímáš skutečnost, že jste momentálně „bez publika“?

Beru to jako realitu, které je nutno se přizpůsobit. Pro státní organi-

zace je teď pomoci dostatek. Problém je nyní u některých živnostníků, podnikatelů a umělců na volné noze, kteří se o sebe starají sami. Není pravdou, že stát pomáhá všem a dostatečně, jak deklaruje současná vláda. Mám spoustu přátel, kteří jsou v obtížné situaci.

„Zlo vítězí, když ostatní nic nedělají“

Vystudoval jsi varhany na pardubické konzervatoři. Byla to první volba?

Varhany mě fascinovaly. Věděl jsem, že to chci umět. Ano, byla to první volba.

Máš za sebou studium také v Berlíně, dá se nějak srovnat úroveň vysokoškolského studia v Česku a zahraničí?

Všude lze něco zlepšovat a u nás se řada věcí posouvá k lepšímu. Každopádně podmínky, vybavení, tvůrčí konkurenční prostředí a odměňování pedagogů je bohužel pořád nesrovnatelné.

Zvažoval jsi zůstat v zahraničí a působit tam?

Ano, ale po zvážení všeho kolem jsem se rozhodl vrátit domů. Zakotvit v Pardubicích mezi Prahou

a Orlickými horami bylo strategické rozhodnutí.

Působil jsi i jako vysokoškolský pedagog na UHK. Prosazoval jsi ve výuce něco, co ses naučil při studiích v zahraničí?

Snad ano, jsou to komplexní věci. Ale i u nás máme skvělé pedagogy a talentované studenty, potřebují jen podporu, důvěru a lepší podmínky. Nesmíme se jako národ podceňovat. Chce se mi říct „jen nám vládnou nemehla“, ale to si nechám pro sebe. Smích...

Spolu s BK JIP Pardubice hrajete pravidelně každý rok charitativní koncert před basketbalovými zápasy. Co na to spojení říkáš?

Jde o skvělou věc, která boří předsudky a propojuje lidi ze zdánlivě nesourodých oborů, což se mi líbí. Projekt jsme „zdělili“ po předchozím vedení orchestru, rádi v něm pokračujeme a snad příště opět zahrajeme pro tisíce lidí!

A teď klasická otázka na závěr: Hradec nebo Pardubice?

Údajně se to má spojit, tak se teď řeší, jestli Hradubice nebo Prdec. V hokeji jednoznačně Pardubice. :)

Tomáš

Jsme jen dočasnými správci

Tomáš Czernin: Proč mi vynadal Karel Schwarzenberg aneb Jsme jen dočasní správci země

Občas vám nadávají do cizáků, jak to nesete?

Směju se. Moje rodina žije v Čechách už devět set let. Byli jsme tu dřív než rajčata a brambory. Psaná forma našeho jména upomíná ještě na spřežkový pravopis, kdy tam, kde se dnes píše Č, se užívala spřežka Cz. Jsme Češi jak poleno a dějiny našich zemí to dokládají.

Ano, Czerninové se v českých učebnicích dějepisu objevují často...

Ano, členové rodiny byli vždycky angažovaní. Bud' mecenáši umění, třeba Humprecht, který mimo jiné postavil na Hradčanech „chaloupku“ a u Sobotky zámek, který nese jeho jméno. Nebo jako politici, třeba bratři Diviš

a Heřman, kteří se oba angažovali v době Stavovského povstání, byť na opačných stranách. Můj dědeček Rudolf Theobald byl jedním z delegátů starých českých rodin, kteří na podzim 1938 podpořili prezidenta Beneše a na jaře 1939 pak vydali prohlášení sounáležitosti s českým národem. Všichni účastníci se dostali na seznam osob nepřátelských Říši. Dědeček byl dokonce vězněn.

K Dymokurům, kde nyní s rodinou žijete, máte dlouhou rodinnou vazbu.

Žijeme v Dymokurech již v šesté generaci, tak se, myslím, můžeme

označovat za starousedlíky. Zámek a panství vyženil v roce 1833 Otakar od Rosiny Cavriani, což byla mimochodem dle portrétů mimořádně krásná žena. Od té doby byly Dymokury, s výjimkou nacistické a komunistické vlády, v držení naší rodiny.

Převzal jste správu majetku, ale od stavebního inženýra, což je vaše původní profese, je k zemědělství, správě lesů a rybníků dlouhá cesta...

Myslím, že politika je práce jako každá jiná. Dá se dělat čestně i nečestně.

To je pravda. Začátek byl těžký, ale měli jsme zájem, pili a tým dobrých odborníků, u nichž jsem se mohl učit. Bylo to složité, ale myslím, že se to podařilo.

V zemědělství se snažíme pracovat maximálně hospodárně a ekologicky. Je to odpovědné vůči těm, kteří přijdou po nás. Práce v lese je běh na dlouhou trať. Na porostech, které nyní kácíme, nemáme my nejmenší zásluhu, to je dílo předchozích generací. A ze stromů, které sázíme, budou zase mít užitek až příští generace. To je obrovská symbolika tradice pře-

nášené z generace na generaci. U rybníků to není jiné, vždyť máme rybníky, které postavil před staletými slavný Jakub Krčín.

Můj táta často říkal, že je pouze dočasným správcem, a toho se držím i já. To, co jsme dostali od předků, musíme ve stejně dobrém, nebo ještě lepším stavu předat našim dětem. Takže se k majetku nemůžeme chovat, jako by po nás měla přijít potopa.

Stejně tak se musíme chovat i k naší zemi. Kdysi jsem uvažoval o tom, že emigruji a zmínil jsem se o tom Karlu Schwarzenbergovi. On mi vynadal, že si mám vážit toho, že jsem tady vyrostl, mám tu přátele a že musíme věřit, že

se to obrátí. To byl zlom v mém myšlení, uvědomil jsem si, že za vlast neseme odpovědnost všichni.

Tu odpovědnost nesete i jako politik, politika ale u nás nemá příliš dobré jméno.

Myslím, že politika je práce jako každá jiná. Dá se dělat čestně i nečestně. Každý by měl vždy začít u sebe a snažit se pracovat tak, aby se nemusel stydět. Jak se mi to daří, to musí posoudit jiní, ale myslím, že kdyby se mi to nedařilo, tak ti, kdo mi dali hlas, třeba u nás v Dymokurech, by mi to velmi rychle po sousedsku řekli.

Honza

Poprvé ve Sněmovně

Jan Jakob: Ničeho se nebojme a zvládneme to!

V úterý 19. ledna jsem poprvé dorazil na jednání poslaneckého klubu TOP 09. Než předseda klubu Miroslav Kalousek odešel na zasedání sněmovny mimo jiné mi řekl: „Ničeho se neboj a zvládneš to!“ Pár minut poté se vzdal poslaneckého mandátu a z jednacího sálu odcházel za upřímného potlesku vestoje od ostatních poslanců napříč celým politickým spektrem. Jako první náhradník jsem se tím okamžikem stal poslancem. A vypukl mi dvojitý kolotoč. Začali mě vodit po všech koutech sněmovních budov: personální, ekonomické, informační, vyfotit, kartička, výbor jedna, dva, tři... Kdyby mě nevodili jako medvěda, myslím, že bych byl ve spleti chodeb a zákoutí nadobro ztracen a nikdy by mě už nikdo nenášel. Druhý kolotoč mi nastal při organizaci práce. Začal jsem někdy i několikrát za den pendlovat mezi roztockou radnicí, střeďočeským krajským úřadem a Poslaneckou sněmovnou. Mou výhodou je, že tyto tři instituce se nacházejí v perimetru pouhých pěti kilometrů. Okamžitě mi bylo jasné, že není v lidských silách, abych kombino-

val všechny mé funkce, proto jsem ihned říkal, že se pozice krajského radního pro kulturu, památkovou péči a cestovní ruch v únoru vzdám. Tak se již stalo. Věnuji se své práci s maximálním nasazením, a proto, kdybych tak neučinil, neměl bych ani pocit z dobře odvedené práce, ani čisté svědomí.

Těšil jsem se na své první vystoupení na plénu Poslanecké sněmovny. Byl jsem samozřejmě hodně nervózní, ale to jsem netušil, že

Vím víc než kdy dřív, že po téhle vládě zůstane spálená země, ale zároveň vím, že se rozhodně nesmíme vzdát.

na svou první řeč nikdy nezapomenou. Bohužel nikoliv kvůli mému proslovu k nouzovému stavu, ten skončil v propadlišti dějin, ale kvůli tomu, co následovalo. Hned po mně šel k řečnickému pultíku jistý poslanec, který se během několika následujících vteřin proslavil „flákancem“. Nu což, další týden jsem se trochu bál znovu vystoupit, aby

se poté opět nepříhodila nějaká podobná nestoudná lapálie. Když jsem sebral odvalu a zkusil to podruhé, spadl mi kámen ze srdce, naštěstí se nic děsivého nestalo.

Ne dlouho po „flákanci“ mi vytanula další slova Mirka Kalouska, která mi řekl, parafrázují: „Půjdeš po mně do několika výborů. Hlavní je rozpočtář, to je jasné, pak kontrolní a taky mandátář, ale tam se toho zas tak moc neděje.“ No, v příštích dnech jsem kvůli „flákanci“ strávil hodiny a hodiny jednáním na tomto výboru.

Když jsem v nové roli poslance do Sněmovny vstupoval poprvé, čekal jsem ledasco, ale že vládní chaos předčí mé nejčernější představy, to mě nenapadlo. Je smutné až tragické, že naše vláda je řízena z minuty na minutu, bez jediné vize, co bude být jen za týden, a nejdůležitější pro ni je jen to, aby si uplatili nějaké voliče nebo aby je neztratili. Vím víc než kdy dřív, že po téhle vládě zůstane spálená země, ale zároveň vím, že se rozhodně nesmíme vzdát. Ničeho se nebojme a zvládneme to!

Vlastimil

Pojďte okoštovat!

Vlastimil Válek: Vino boří zdi a staví mosty

Je jasné, že víno obsahuje alkohol. Ale víno není jen alkohol. Je to nápoj, který provází lidstvo celou jeho historií. Já jsem lásku k vínu zdědil po tatínkovi, který jako neurolog řadu let pracoval v Břeclavi. Jako jihomoravský radiodiagnostik v jeho vinařské vášni rád pokračuji. Krásné na vínu je především to povídání o vínu a kolem vína. Nejde o to vypít co nejvíc, nejde o to se opít (to dělají jen hlupáci), ale jde o to víno vnímat všemi smysly a povídat si. Nepodlehnout mu, jen se s ním tak mazlit na jazyku, dovádět s ním v ústech, prostě si to užívat. Víno se koštuje, jet tak trochu, aby se člověk mohl těšit na příště. Proto člověk nesmí pít víno sám, musí ho pít s přáteli a povídat si o něm. I tom, co dovedou ruce vinohradníků, vinařů, sklepmistrů, jak se z hroznů stane ten krásný nápoj. U vína člověk poznává, co dovede příroda a terroir.

A stále je o čem debatovat, co srovnávat a hodnotit. Víno se mění, je pokaždé jiné a vždy krásné. O každém vínu se dá dlouho mluvit. A víno je také poznávání. Poznávání lidí, krajiny a míst, kam člověk cestuje. Lidí nesmírně pracovitých, kteří ho dělají s láskou. Takových lidí je třeba si vážit a jména jako Michlovský, Kadrnka, Mlýnek, Peřina, Hort, Dufek, Cyril Kosík, Valíhrach a mnoho dalších jsou jména vinařů, které stojí za to poznat. Víno boří zdi a staví mosty. Když člověk vytáhne lahev vína

a řekne „Podte okoštovat“, tak najednou mizí spory, nepřátelé a konflikty a vše se řeší snadněji. U vína se vždycky najde řešení problému, tak nějak mimochodem. Já u vína poznal spoustu přátel a kamarádu nejen na Moravě, ale po celém světě. Poznal jsem místa, která jsou krásná. Každý ví, kde je Mikulov, kde jsou Valtice a kde je Znojmo, ale já bych se zastavil v Kletnici, v Březi, u Svěhlavých a u Miloše Michlovského.

Můj osobní tip Veltlínské zelené PS 2018 – krásné vůně, kořenité, plné víno z okolí Kletnice

Kletnice je nádherná obec v srdci Pálavy. Je zde Café Fara s farmočním jídlem a **vinařství Peřina**. Ing. Peřina je pokračovatel rodinné tradice. Jeho otec doc. Peřina byl pravým průkopníkem převlastkových vín a redukce hroznů na hlavě. Vinařství Peřina nabízí krásná, plná vína z Pálavy a jejího okolí. Celé vinařství je promyšleně postavené a vše má svoje místo. Ta vína jsou bohatá na extrakt, se svěžími kyselinami a velkým tělem. Pro mě jsou na prvním místě ryzlinky vlašské a Veltlín. Hned za nimi je Ryzlink rýnský, velmi zajímavá Pálava a Kern.

Svěhlaví je skupina čtyř vinařství – mladých, nadšených vinuřů, kteří se rozhodli dělat to jinak. A ta vína fakt svěhlavá jsou. V tom nejlepší slova smyslu. Ani jedno z těch vín stejně jako Svěhlaví nenudilo.

Jsou to taková butiková vína se vším všudy. Tato čtyři vinařství – Tři Čtvrtě, Donatus, Michal Kacel a víno Frlausovi – pojala víno jako zábavu, radost a tak trochu provokaci.

Miloš Michlovský je nesmírně vzdělaný vinař – koneckonců je to taky docent a rozumí všemu kolem vína jako málokdo. Poznává odrůdy vína i u těch málo známých vín. To, že odrůda může mít různé klony, vím též. Víím, jak moc záleží na terroiru, a tak jsme se u Vlašáků a Veltlínů propil do tratí, které mně chutnají. Porovnávat Vlašák ze Železné od různých vinařů a porovnávat různé ročníky Vlašáku z této trati je nádhera. Ono těch tratí, po kterých pasu, je více. Ale že může vše ovlivnit kvalita dřeva a výrobce sudu, to jsem zjistil až u docenta Michlovského.

Jindřich Kadrnka a Filip Mlýnek jsou moji kamarádi a dělají fakt skvělá vína. V Březi dal Jindřich dohromady partu vinařů - tam stojí za to zajet. Nejen kvůli vínu, ale i kvůli Březi a Dunajovským kopcům. Mám víno rád, snažím se ho chápat, rozumět mu a poznávat ho. Mám rád Ryzlink vlašský, Veltlínské zelené, Sylánské (a objevil jsme si pro sebe Sylánské červené). Krásné je, že nikdy nepoznám všechna ta vína a odrůdy a stále budu vínem překvapován, stále se budu mít na co těšit, a přesto se budu vždy vracet k Vlašáku, k Železné, k Ořechové Hoře a ke kamarádům – vinařům.

